

מפיסטפּל

גם אלי בא באישון הלילה מפיסטפּל.
שלוש פעמים דפּק בלֵט על-פתח דלתתי.
זֶהיר מאד וְדוּמָם —

נֶאֱנִי, הַבֵּן לְדוֹרִי.

אִינְנִי פּוֹיֶסֶט, אִינְנִי דוֹרֵשׁ בְּאֲשֶׁר מִפְּלֵא
וְחוֹקֵר בְּאֲשֶׁר סְתוּם לְעַד וְלֹא יִגְלֶה,
כִּי-אַרְגִּיזוּ כַפּוֹת מִנְעוּל לָרִיק וְאִין פּוֹתֵחַ ;
לֹא אֶזְנֶה אַחֲרֵי אֶבֶן עֶקְרָה, וְלֹא אֲבַנֶּה,
וְלֹא אֲנַרֵּעַ עָלֶיהָ מִחֵי, עַד אֲנִי לְחַרְדָּה,
וְאֲשֶׁר לֹא יִחַקְרֵי, יְהִי — וְאֲשֶׁטּ וְאֲעֵבּוֹרִי.
לֹא שְׂתִי נִשְׁמֹת שׁוֹכְנֹת בִּי בְּסִתֵּר לְבִי —
רַב-לִי לוֹ יִדְעִתִּי אֶל-נְכוֹן כִּי-יֵשׁ אַתָּת !
וְרַק כִּי-עֵינַי, עֵינַי אֲנִכִּי עַד-לְוֹנָעָה,
נִדְרָם וְכַבְד־נֹעַ כְּזָבֹב בְּתַחֲלַת חֲשׁוֹן,
נְכֵה-רָצוֹן וְכַעֲרָעַר אֶצְמַח לִי מִתַּחַתִּי,
קִהְה־חַיִּים וְעַצ־ל־מֹות, יַגַּע-שְׁמֵשׁ וּשְׁבַע-לִילָה,
אֲשֶׁר נִמְאָס אוֹר עָלַי וְחֲשָׁךְ לִי תוֹעֵבָה,

אַתּפּלץ מִפּני חֶשֶׁב וּמִשָּׂא לִי בְטֹלָה.
 חַיִּי רִיר הַלְמוֹת, רָרִים לֹאט אַת־סְחִיבִי,
 וְגַעַל עַד־אֵין־תְּכִלִּית, גַּעַל, גַּעַל, גַּעַל,
 יַפְעָפֵעִי וְכִמוֹ מִכָּה נִמְזַמְנֵה מִכָּל־גִּידִי;
 אֲשֶׁר בֵּין־שׁוֹשְׁבִים אַהֲלֶךְ בְּחַם יוֹם־קִיץ,
 וְאֲשְׁכִיר אוֹתָם וְאַרְעִיל מְרוֹשׁ בְּנִשְׁבָּבֶם רוּחִי,
 וְנָבְלוּ מִשׁוּמֵי עֵין - אֲנִי הֵבֵן לְדוֹרִי.

שְׁלֹשׁ פְּעָמִים דַּפֵּק - וְחֲדָרֵי עוֹד אֵינְנוּ
 עֲלִית־קִיר עֲקָמָה בְּבֵית גּוֹטֵי יֶשֶׁן;
 לֹא מִגְדֵּל חֵד וְטָרוּז עַם־תְּקָרָה מִקְמַרְת
 בְּקָרְן זֹוִית צַפּוּפָה בּוֹיטְנִבְרַג הַקְדוּמָה,
 הַנְּמָה נוּמָה קְלָה בְּצַהֲרֵי דוֹר־הָאָדָם,
 דוֹר שְׁכָלוּ הוֹזוּה, מִנְמַנֵּם מַעַט וְחוֹלֵם -
 כִּי חֲדָרֵי חֵדֵר עֲבוּדָה עִם שְׁכִיּוֹת כָּל־הַחֲמִדוֹת:
 פְּסִילֵי שֵׁן וְשִׁישׁ וְצִלְמֵי קַעֲשַׁע נְפִלִים,
 נִימְפוֹת וְנִרְיָאִידוֹת, סִילְפִידוֹת עַם־דִּלְפִּינִים,
 וְשִׁלְחַן־פָּנִים נִשָּׂא וַיִּחְבְּרוּ כְּסֵא־כְבוֹד,
 וּמִרְבֵּד פְּרָסִי כְּבֵד רוּבִץ עַל־הַרְצָפָה,
 וְנִבְלַע קוֹל הַצְּעָדָה וְעֵלָה הוֹד מִדְּמָמָה,
 וְלֹא עֲשִׂשִׁית־שֶׁמֶן דוּעַכַּת וְאַט עֲשֵׁנָה
 תַּטְפֹּטֵף אוֹר יִגַּע הַמִּפְּיֵל צֶל־נְכָאִים -
 כִּי פִיּוֹת קִנִּי־לֵהֲבָה יוֹנְקֵי שְׂדֵי אֱלֻקְטָרוֹת
 מִלְמַעְלָה וּמִצְדָּדִים וְעַל־הַשְּׁלַחַן יוֹרְקִים אוֹרָה,
 וְשִׁטְפוּ אֶת־כָּל־חֲדָרֵי בַּיִם נְגָהוֹת זוֹרְמִים -

ורק כי בי בלבי חשף, חשף, חשף
 ורק כי לעמת פני ספרים, ספרים, ספרים.
 הרובצים על-הגוֹזוֹטרוֹת ורובצים על-השלחן
 ורובצים – אוי לנפשי! – פמחנק גם על-לבי.

והוא גם-הוא, מפיסטול, איננו זה שהיה
 בימים הקדמונים לפני ארבע מאות שנה;
 לא הדור עוד באדרתו, לא קל עוד ומתקשט
 כימי התנאות אהביו עם-מרתא שרת לבו;
 רק אין-זאת כי עסקיו רעו עמה הרבה,
 ופניו שואלים חמלה ועליהם חותם "יורד".
 ארגמנו פג לו צבעו ויהי ככרכם קלקל,
 וקפוליו תלויים בלים והועם זהב צפויים;
 חרבו תחת מדיו תקשקש לו בין-רגליו,
 ועל-ראשו כנף התרנגול זחה מעט הצדה,
 והוא לא ישים לב. גם-שערו הלבין הרבה
 מצדי שתי רקותיו, וצעדו כבד יותר,
 נגרר, אט ומרשל ואיננו עוד בטוח.
 היה כרוכל עיף המחזר על-הפתחים
 במקלו ובתרמילו וקונה בגדים פסולים;
 וכרוכל זה השואל למכנסי-בד ישנים,
 בא והכניס ראשו נכלם בסדק הדלת,
 וקולו לא בטוח: "יסלח לי אדוני,
 אם רגע מעט אפריעו: – האין לאדוני למכור
 נשמה, נשמה יתרה, שאין לו בה עוד חפץ?"

נשמה? – נשמה שואל זה? – ומעמי ישאלנה? –
 הוי אמי. אם יולדתי! אי אקח לו נשמה?
 אי יש-עוד לי. אי יש לבן-דורי עוד נשמה?...
 רק אין-זאת. עובר בשל. אחרת קצת את-שעתי.
 ואם רבים יש החוקרים: הניש לנשמה שארית.
 ואם יש מחוץ לחיים לנשמה חיי נצח –
 אני רק-צחת אחקור: אם פה, אם פה בארץ.
 בעוד אנחנו חיים, יש נשמה לנו...

ופתאם ואאלם. מת הלעג על-שפתי. –
 בן, אולי... אולי היתה... בכבר, בכבר הימים.

ואני אשקע פתאם בימים של-מח"בות.
 וכמו חלים ישן רחוק, נשכה כבר ונמקה,
 ששרידי פליטי שבביו צפים פתאם מעלה,
 אזכור רנע אהד. מתוך ערפל קודר
 וזמן לא אדע מתי ומקום לא אדע איה
 מהבהב שביב וככה, מהבהב שביב וחזור,
 וזכרון-קרומים עתיק, מטשטש מאד וכהה.
 נתק מן-המחשף ובעמל אתפשנו –
 וחס בלבי ככה וחס עד-בלתי הגיד –
 ואחר תמונה שלמה עומדת פה לפני
 ועיני רואות פתאם –

על-מצע דשא רחב –

השדה הוא אם בן? לא אזכור עתה ברור –

עומד גלד קטן. בן-ארבע או בן-חמש.
 ועיניו, שני דרבונות, תקועות בשמיים.
 ומביט הוא ומביט, חולם, תר ומרפס.
 היום הוא גם לילה? לא אדע זאת עוד עתה.
 רק צבע השמים אֶזְכְּרָה פתאם היטב:
 תכלת כהה כהה, עמקה, ריזה ושהורה,
 וכאלו הסכה עליהם אחותי הקטנה חנה
 את-קַרְת־הַרְיֵו הגדולה אשר על-שַׁלְחַן אָבִי;
 ורק פי רגע רגע וגלה נתיב לָבֵן.
 וצח הוא כַּיֵּן הַחֵלֶב וְעָנַג - וְאַחַר יִתְלוֹף;
 ונקדות שביבי-זָהָב, לא ידעתי עוד מה הנה,
 וגדולות כאַגְרוֹמִים, אַגְרוֹף כַּל־נַקְדָּה.
 מתלקחות רגע אחד, מהבהבות, ואזר שוקטות -
 רק אין-זאת: הִנֵּה אִפּוֹא הַדָּבָר לְמוֹעֵד לַיְלָה.
 ופִּי אִם צָר לִלְבִי וּמִלְבִי עַד לַגְרוֹנִי,
 ופִּזָּאם צְמָאָה נִפְשִׁי לְמְרוֹמֵי הַשָּׁמַיִם,
 ופתאם עָרְגָה, חֲרָגָה, כְּמָהָה עַד-בְּלִי־תַכְלִית,
 וכיוצא נוטש עַד מִפְּיֹו וּמִבֵּית פֶּתָאם
 אֶל-לְבַת־נֶר בּוֹעֵרָת, מִשְׁתָּאָה וּמִשְׁתּוֹמֵם.
 ומרים יָד לְתַפְשָׁה - בֵּן שְׁלַחְתִּי יָדִי
 לְעַמַּת הַשָּׁמַיִם לְתַפְשֵׁם, רַק לְתַפְשֵׁם.
 הוּי, כְּמָה הוּא תִמְרָחַק מֵאַרְץ לְשָׁמַיִם? -
 אֲטַפְסֶנָּה וְאֶעֱלֶה, אֲתַנְשֵׂא-נָה מְעַט מְצָעָר,
 אֲתִצְבֶּנָּה וְאָרוֹם עַל-רָאשֵׁי בְהוֹנוֹת רַגְלִי,
 עוֹד-אַחַת מְעַט, עוֹד אַחַת, וְאַגַּע לְשָׁמַיִם...

ואָחד יום : מאַחרי ביתנו הִיְתָה גִבְעָה.
 גְּטוּיַת קָדְקֵד יָרַק אֶל-נֹכַח הַשָּׁמַיִם.
 וְהֵם כְּגִיגִית תְּכֵלֶת, מִצְנַפְת־שֵׁנָה גְדוּלָה.
 רוֹבְצִים עַל קָדְקֵדוֹ וְדִבְקִים אֵלָיו הֵיטֵב ;
 בַּק רֵוַח כְּפִי־אִישׁ קִטְנָה בִּינָה וּבִיגִיָּה־ם.
 אֲעֲלֶה־נָּא - וְאֵעַל. עֲלֵה, טַפְס, זָחַל :
 וְכַפַּת הַשָּׁמַיִם כְּעִוְחֵי כֵּן רַק תְּרוּם.
 וְאֲנִי עַל-רֹאשׁ הַגִּבְעָה, וְשִׁלְחֹן שָׁם - וְאֵעַל.
 וְכִסָּא שָׁם, וְאֲשִׁים עַל-הַשִּׁלְחָן פֹּה - וְאֵעַל,
 וְשִׂרְפָרֶף שָׁם, וְאֲשִׁים עַל-הַכִּסָּא פֹּה - וְאֵעַל,
 וְאֲשַׁלַּח כְּפִי־יָד קִטְנָה וְעַם-יָדַי כְּלִי־גִוְיָתִי...
 וְהַשָּׁמַיִם גִּבְהוּי, רַחֲקוּי, נִשְׂאוּ וַיְרוּמוּ.
 רַבַּע עֲמֻדָתַי נוֹאֵשׁ. פְּתָאם וְאָרִים קוֹלִי.
 וְאִבְךָ בְּכִי תִמְרוּרִים וְלִמָּה לֹא יִדְעֵתִי.
 וְדִבְרָמָה רַעֲדִי, הִמָּה, פִּרְפֵּר בִּי וַיִּמְץ.
 וְחִנֵּק לִי בְּגִרוּנִי וְחִסֵּם נִשְׁמַת-אִפִּי.
 וְאֲחוּשׁ - וְלֹא יִדְעֵתִי מֵה־הוּא וְלֹא אֲרַעֵה.
 הִהִיְתָה זֹאת, הֲאֵמַנְם הִיְתָה זֹאת הַנְּשִׂמָה ? ...
 נִשְׁמָה זֹו שְׂאוּמְרִים, שְׁמִדְבָּרִים בָּהּ וּמִבְקָשִׁים ?
 אִם זֹאת הִיא אֲפּוֹא, זֹאת הִיא ?... הוּי כְּמֵה־זֶה רְחוּקָה
 כָּל-זֹאת מִמֶּנִּי כְּבָר, מֵה רְחוּקִים כְּבָר הַיָּמִים !
 וְאֲנִכִּי בַּק כְּמוֹ בְּחֵלוֹם עוֹד אֲזַכְרְנָה...

וְעוֹד גַּם פַּעַם שְׁנִיָּה. אֲנִכְרָה : -

”תִּנִּי רַבֵּנָן !”

וּרְבֹבוֹת אֲבָקוֹת־שֶׁמֶשׁ, עֲמוּד גְּרָרִי־זָהָב,
 כְּרֵתוֹת טוּרֵי אוּרִים מִמְּפָלֵי עוֹלָם נִפְלְאוּ,
 יוֹרֵד בְּעַד הַחֲלוֹן וְשׁוֹכֵן עַל־הַגְּמָרָא,
 וְשׁוֹכֵן גַּם עַל־לְחָיֵי, עַל־דְּפֵי חֲצֵי אֶלְכֶסוֹן
 וְאֲנִי בְּחֲצֵי הַשָּׁנִי – וְאֲנִי אֲזוֹ "בַּחוּר" קָטָן,
 יוֹשֵׁב לִפְנֵי שֶׁלְחַן אֱלֹהִים עַל־דָּף גְּמָרְתוֹ.
 וּבְתוֹךְ עֲנֹן־הַנְּגָהוֹת עוֹלָה פַּעַם וַיּוֹרֵד,
 טוֹבֵל פַּעַם וְנֹעֵלָם, טוֹבֵל פַּעַם וְנִרְאָה
 קִדְקֵד רֹאשׁ סְבִלְגָל, שְׁטוּף עֲנֹן־תִּלְתְּלִים
 וּמְשׁוֹר זָהָב נּוֹצֵץ – הִירְדָה לִי הַשְּׂכִינָה,
 וְאִם רֹאשׁ צְפוּרָה הוּא בַת רַבִּי זוֹ הַקְּטָנָה?
 רַגַע נּוֹפֵל עֲמוּד הָאֵשׁ עַל "תָּנוּ רַבָּנָן"
 וְרַגַע עַל־רֹאשׁ צְפוּרָה וְרַגַע גַּם עַל־רֹאשֵׁי –
 וַיֵּשׁ כִּי אֲחַשֵׁב פְּתָאִם: שְׁלֹשְׁתָּנוּ פֹה רַק אֶחָד.
 וְאֲנִי מְסִלְסֵל וּמִנְגֵן, וְהַשֶּׁמֶשׁ כְּמִסְלָסֵל וּמִנְגֵן,
 וְגַם־הִיא מְסִלְסֵלָה וּמִנְגֵנָה, וּבִי רַק־בִּי תִסְתַּכֵּל,
 וְאוֹכְלֵתֵנִי בְּמוֹעֵינִיָּה בְּרִשְׁפֵי אֵשׁ אֵימָה,
 וְאוֹכְלֵתֵנִי בְּמוֹעֵינִיָּה, הִרְעִיבוּ כְּחִיתוֹ הִיעֲרוּת־
 הוּי אֲדִיר! מֵה־תִּסְתַּכֵּל, מֵה־כֶּכֶה בִּי תִסְתַּכֵּל?
 וְאֲנִי רַק "תָּנוּ רַבָּנָן" וְלִבִּי – לְהַכְעִים – צְפוּרָה
 וּבְאֶחָד הַיָּמִים: לֹא אֲזַכּוֹר אֵיפֹה וּמִתִּי וְאֵיכָה
 וּמֵה־זֶה הָיָה לִפְנִים וּמֵה־זֶה הָיָה לְאַחֲרָיו.
 וּרְק־אֶחָת, רַק־אֶחָת זְכָרְתִּי: הַתְּנַפְּלָה עָלַי צְפוּרָה
 פְּתָאִם בֵּין־מְנַחָה לְמַעְרִיב וּנְשַׁקְתָּנִי בְּעוֹ וּנְשַׁקְתָּנִי
 וּנְשַׁקְתָּנִי שְׁנִית וְשְׁלִישִׁית וּנְשַׁקְתָּנִי שׁוֹב וּנְשַׁקְתָּנִי –

ואחר ברכה ותנוס, ואחר נעלמה ואינה.
 שֵׁשֶׁה יָמִים תַּיִמִּים וְאֵי לֹא רַחֲצִיתִי בַמַּיִם,
 לֹא עָלוּ מַיִם עַל-פְּנֵי לִי, כִּי בָאוּ מַיִם עַל-לְחֵיִי;
 נִרְאִיתִי לַנְּגוּזִים בְּמַדְבָּר, וְאֵף לֹא בִאֲצִבַּע הַקָּטָנָה.
 פֶּן אֲמַחֶה כִּשְׁם הַנְּשִׁיקָה וְאֲשַׁשְׁשׁ אֶת-חֻזְמֵי שְׁפִתָּיה.
 וּבִלְבָבִי וּבִצְאֹתַי וּבְאֵי וְאֶהְיֶה כַחֲלוֹם, רַק עַל-שֵׁתִים –
 וְדַבְרָמָה רָצִיד, הִמָּה, פֶּרֶפֶר כִּי וַיִּמָּץ
 נִתְחַק לִי בַגְרוּנִי, וּבִקְרָב לִבִּי עִמָּךְ
 קָמַט מִסֵּת־אֶחָד כְּמוֹ מֵלֵא, מֵלֵא, מֵלֵא,
 וּמִפְּרֶפֶר הוּא וּמִפְּרֶכֶס – וּמִה־הוּא לֹא יִדְעִיתִי.
 הַזֹּאת הִיא, אוֹלֵי זֹאת הִיא הַנְּשִׁמָּה שֶׁאֲמַרְתָּם...
 הַיֵּשׁ כִּי זֹאת הִיא? – אֵלִים! כִּמָּה כָּבֵד רַחֲוֹקָה
 כִּל-זֹאת! לְרַגְעִים אֶהְשֵׁב: כָּבֵד הַלְפוּ אֶלַף שָׁנִים...

ועוד לי גם שלישיה: –

הִיָּה עֵלָם תַּמִּים,
 וְהֶאֱמִין הָעֵלָם וּבִטַח וְלֹא חָדַל רַגַע מִהֶאֱמִין,
 רַבֵּץ לִפְנֵי הָעוֹלָם כְּשֶׁחָר חֶדֶשׁ הַנְּרִתִיק,
 דָּיָה כְּשֶׁלֵּג בְּנוֹצֵץ, לֹא עָבְרוּ סוּס בְּפִרְכּוֹתָיו
 וְאוֹפֵן עֲגָלָה לֹא קָמַט: עוֹדוֹ כִּלְבַּנְת הַסְּפִיר.
 כִּל-אָדָם רַק יִלְד עֲנֵג, אֶל-כֹּל אֲשֶׁר-יִחְפוֹץ יִטְנוּ –
 וְהֶאֱמִין הָעֵלָם וְהֶאֱמִין וְלֹא חָדַל רַגַע מִהֶאֱמִין,
 וְלִבּוֹ כִּה הָלֵם וְהָלֵם... אִזּוּ בֹא לוֹ יוֹמוֹ הַגְּדוֹל:
 בְּעַר הַנִּיצוּץ בְּלִבּוֹ, הַתְּלַקַּח וַיַּעֲבֹר גְּבוּלוֹ,
 נִיצַת אֵשׁ בְּשִׁפְתָיו וְתֵהִי שֵׁם לְמִלָּה בּוֹעֶרֶת.

וַיְדַבֵּר הָעָלָם וַיְדַבֵּר — כָּל־מְלָה מִלֶּךְ מְשִׁיחַ
 הַגּוֹאֵל מֵעֲבֹדוֹת כָּל־נַעֲנָה וְגוֹאֵל בְּרוּעַ נְטוּיָה ;
 וַיְדַבֵּר עַל־אָדָם וְלֵב בּוֹ וְעַל־מְכָרוֹת הַזֶּהָב בְּלִבּוֹ.
 וְאֲשֶׁר נִדְיָכִים יִכְרוּהוּ כִּי יֵאָתֶה הַזֶּהָב מִשָּׁמָיִם.
 וְאִם נִהְפֵּךְ לְאֶבֶן אֵין־דָּבָר; כִּק אֵין־זוֹאת כִּי אֶבֶן־חֲכָמִים.
 לַעֲשׂוֹת בָּהּ הַנְּפִלְאוֹת, לְהַפּוֹךְ כָּל־סִמְרָטוּט לְסִגְלָה ;
 וַיְדַבֵּר עַל־קִיץ, קִיץ־חַיִּים, וְאֲשֶׁר חֲלוּף־לוֹ לֹא יִהְיֶה,
 וְעַל־שֶׁמֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תִשְׁקַע, זֶה שֶׁמֶשׁוֹ בְּגִבְעוֹן עַד־עוֹלָם —
 פְּתָאִים וַיִּשָּׂא אֶת־עֵינָיו, וְהִנֵּה עַל־שִׁפְתֵי הָאָחָד
 לֹא מַעֲנָה, לֹא מְלָה, זֹלָתִי נִיד קָל, וְקָר הוּא וְכַלְעִי,
 וְלַעֲג עַל־שִׁפְתֵי הַשֵּׁנִי וְלַעֲג עַל־שִׁפְתֵי הַשְּׁלִישִׁי :
 וַיְהִי לוֹ פְּתָאִים כְּאֵלוֹ עֲרָפוֹ שָׂרֵץ עַל־לִבּוֹ
 וַיִּטְמָא לְנִצַּח אֶת־קִדְשׁוֹ ; וַיְהִי לוֹ פְּתָאִים כְּאֵלוֹ
 נִחַשׁ בְּגִלְיָלִי טַבְעוֹתָיו הַתַּעֲגֵל עַל־לִבּוֹ סָבִיב,
 הַתַּעֲקָף, הַתַּפְתַּל וַיִּפְרֹשׁ — ; הַמְּלָה מֵתָה עַל־שִׁפְתָיו.
 וַיִּבְרָגַע זֶה מֵת גַּם בְּקִרְבוֹ דָּבָר וְהוּא לֹא יִדַע,
 וְעַתָּה פְּתָאִים יוֹדַע : מֵתָה בְּקִרְבוֹ הַנֶּשֶׁמָה...
 וַיִּמָּיִם וְשָׁנִים כְּבָר עָבְרוּ מֵאֵז לוֹ וְעֲשָׂרוֹת וַיּוֹבֵל.
 הוּא, אִמִּי, אִם יוֹלְדָתִי ! אִי אֶקַּח לִי עַתָּה נִשְׁמָה...
 אִי יִשְׁעוֹד לִי, אִי יִשׁ לְבֶן־דּוֹרִי עוֹד נִשְׁמָה ? —
 וְאַתָּה, מִפִּי־סֵטוֹ, עוֹד דָּבָר : — וְלוֹ גַם הֵייתִי פְּתָאִים
 לְאִישׁ אֲשֶׁר־לוֹ הַנִּשְׁמָה, וַיִּתְרָה הִיא לוֹ לְמִכְרָה —
 מֵה־תֵּאֱמַר, סוֹחְרֵי נִכְבְּדֵי, לְמַת כִּיּוֹם לִי בְּמַחִירָה ?
 הִנֵּה אֲשֶׁר־תַּתְּ לְפָנַיִם : נַעֲוִירִים עַד־עוֹלָמִי עוֹלָמִים ? —

הוי כלף-לף וברח-לף. חנוני, עס-סחרף ועס-אָתננף!
 לא אָפּוץ באַתנן נעורים! נעורים לי הָיו תועבה.
 אַשר בשמעני אַת-שָׁמם ותקפתני סלצות שָׁעוֹן.
 ואָפּוץ כִּי-יָחיו לִפְנֵי וְאַרְצַח בְּיַד אַת-שְׂאֲרֵיתִם.
 אַת-פִּלַּטת גַּחְלַתֶּם הַנּוֹתְרָה וְהִיא הָעוֹכְרַתְנִי עַד-עֲתָה.
 וְאַנִּי הִנֵּה צִעִיר הֵייתִי לְשִׁבְעָה. צִעִיר, מֵה-צִעִיר:
 סִמְבִּטְיוֹן הֵייתִי. פָּרָא סִמְבִּטְיוֹן. זועף וגועש ואִין שָׁקֵט.
 מֵה-נָתַן לִי נְעָרִי. סָנָה זֶה הַמַּקְלָל, הַבּוֹעֵר וּבּוֹעֵר
 וְאֶכֶל אֵינְנוּ? מֵה-נָתַנָּה לִי אִשׁוּ, אֲשֶׁר-תָּמִיד?
 שְׁלֹשִׁים שָׁנוֹת-נְעוּרִים— אַךְ תִּפְשׂוּ בְּאִבּוֹקוֹת. בְּקִשׁוּ בַּמַּחְבֵּא.
 אִם תִּמְצְאוּ כִּכְלֵן שְׁלֹשָׁה רְגָעִים. רַק שְׁלֹשָׁה, רַק שְׁלֹשָׁה.
 וְדָמִי בָּם וְשָׁקֵט, וְדָמִי בָּם וְשְׁלוּה וְשִׁכְחָה;
 נִזְלָה הַסַּעֲרָה כְּשֵׁטֶף בְּגִידֵי עַס-דָּמִי בְּנְעוּרִים.
 הֵן שִׁכְחָה בְּקִשְׁתִּי רַק רְבַע, וּמֵה-לֹא יִתֵּן אִישׁ בְּעַד שִׁכְחָה?
 וְאִם שָׁחֹק וְאִם דַּמְעָה— אַךְ תָּמִיד זְכַרְתִּי, זְכַרְתִּי
 וְרַבַּע לֹא נִשְׁכַּח מִמֶּנִּי זֶה עֲצָמֵי הָאָרוּר, לֹא נִשְׁכַּח!
 נִסִּיתִי בְּשִׁמְחָה לְהִשְׁכִּיר אֶת-עֵנֶי הָרִיק בְּהוֹלָלוֹת.
 אֲשֶׁר אֶל-כָּל-הַגְּלוּלִים, פּוֹגֵלֵי לֵב נֶאֱמָן, אֶטְמָא,
 וְאִשְׁתִּי לְרוּיָה אֶת-כּוֹסֵי הַגְּדוּלָּה, וּבְגוּל הַקְּבֻעַת
 הַדְּלוּחָה עַל-פִּי לֹא עוּייתִי אֶת-שִׁפְתֵי.
 וְנִיתִי אֶל-דַּמְעָה, גְּנַבְתִּי הַלֵּב וּמִמּוֹרֵת הָעֵינַן.
 עֲשִׂיתִי לְבַכֵּי בּוֹנִים וְאַעֲגֹב עַל-סָפָה גּוֹאֲלֵת.
 וְלִשְׁבְּעָה וּלְרַאנָּה בָּה הַתְּעַמְרַתִּי וְעַד לְהַתְּעַגֵּג—
 וְאַחַר שִׁכַּבְתִּי בְּלִילוֹת בְּלִילוֹת בְּאִין שָׁנָה עַד-בְּקָר;
 מִן-הָאֶפְלָה שָׁמַעְתִּי הַד עָמוּם שֶׁל־רַעְמֵי הַר-צָעֵשׁ.

אז וקבעתי לקרעים את־נעורי, פצפצתים לַג־זות.
 בַּת לַפְתִּים וְהַשְׁלֵף לְרוּחַ וְזוּרָה לְעֵבְרִים;
 לְשִׁעִירִים זִבְחִי אֶת־חִלְבֵי עַל־מִזְבְּחֹת מַעַט וּבִבְמוֹת.
 קִטְרִי לְשֵׁדִים אֶת־מַחֵי לְרִצּוֹנִי וְאֶשְׁחַק בְּקוֹל—שִׁמְחָה לְאִדֵּי;
 אוֹלֵי וְאֶקַּל מַעַט מֵעֲלֵי אֶת־עֲנִי, אֶת־נְעוּרֵי הַמְּאָרְרִים.
 אֶח־עֲשָׂרִי בּוֹבְנֵי אוֹצְרוֹת אוֹצְרוֹת; עֲמַדְתִּי לְחִלּוֹן פְּתוּחַ
 וְאֶשְׁלַף בְּחֶסֶן אֶת־זִהְכִּי לְאַשְׁפוֹת—וּבָאוּ הַנְּעָרִים וְלָקְטוּ שְׁלֹכְתִי.
 עָנְדוּ לְרֵאשִׁים כְּפָנָאִים בְּנוֹצוֹת, וַיְהִיו מִתְהַלְכִים גְּאִים
 בְּרַחוּבוֹת;

אוֹלֵי וַיּוֹנַח לִי כָכָה מִזְעָפִי, אוֹלֵי אֶתְרוֹשֶׁשׁ מִנְעוּרֵי.
 יִצְרִתִּי לִי תְקוֹת, עֲשִׂיתִי לִי תַאֲוֹת.
 נֶאֱמַנּוֹת בְּרֵאתִי וְעַל־יְהוָה נִלְחַמְתִּי,
 אוֹלֵי אֶהֱמֵם בְּהִנֵּה אֶת־רַגְזִי
 וְאֶרְדֵּ לִי בְּחֻזְקָה, בּוֹרוּעַ גְּטוּיָה, אֶת־זֹאת הַמְּרַגְעָה—
 וְלֹא תִדַּל מִזְעָפּוֹ סִמְבִּטְיוֹן הַגְּרֵשׁ אֶף־רַגְעוֹ!
 וְאֲנִי הִנֵּה שָׁנִים חִפְיִתִּי וַיּוֹבֵל עַד־כִּי תִצְמַח
 שְׁעָרָה לְבִנָּה רֵאשׁוֹנָה, פִּטְרַת רַחֵם הַזִּקְנָה.
 וְהִימָה לְפָאֵר עַל־רַבְּתִי וְלִלְבִי לְמִשִּׁיחִי הַגּוֹאֵל,
 אוֹ־אֵז וְנִרְגַע בְּקַרְבִּי הַלֵּב הַעֲנִי וְסוּעַר;
 יוֹס־יוֹס נִצְבֹּתִי לְיַד הָרָאִי לְרֵאוֹתֵי הַיְשָׁנָה—
 וּמְנוּחָה, זוּ מְנוּחָה, עוֹד אֵינָה וְאֲנִי עוֹד מְחֻכָּה וּמִצְפָּה
 וְאַתָּה זֶה־בָּאת לְתַת־לִי שְׁנִית אֶת־קָלְלַת הַקְּלָלוֹת?
 לְהַדֹּשׁ נְעוּרֵי, מֵעַן הִנֵּתִי, לְהַעֲבִירֵנִי שְׁנִית
 שְׁבָעִים וְשִׁבְעָה מְדוּרֵי גִיהֶנוֹם יִשְׁנִים־חֲדָשִׁים?
 וְנְעוּרֵי נִצַּח, לִי תֹאמֶר, נְעוּרִים עַד־עוֹלָמִי עוֹלָמִים?

בלך־לך, ברח־לך, שטן, אין חפץ לבשתי בנעורים,
נבעתי נעור־ך, אל־תזכר בשמם לי...

ואנחנו

הפטנו שנינו, ושחוק קל על פינו, איש אל־עין אחיו,
שני האכזורים הבינו דומם איש את־רעהו.